

[Edvard Sørensen.]

mer for direkte Skatter og 5 Former for Udligning. Jeg tror, at dette alene vil være Grund nok til i en Kommission at forsøge at finde frem til en Sammendragning og Forenkling af vore Skattelove. Og det er ikke underligt, at der trænges til en Revision her. Mange af de Bestemmelser, der er gældende Lov i Dag, har bestaaet siden Begyndelsen af Aarhundredet, med Rettelser og Tilføjelser gennem Tiderne, men stadig i alt Fald delvis, bygget paa de samme Principper. I dette Tidsrum er der sket store Forskydninger paa adskillige Omraader, saa en samlet Revision og Forenkling bør finde Sted.

Det er ogsaa nødvendigt at finde en Række Udgifter frem saavel i Amts- som i Købstad- og Sognekommuner, der løser Opgaver, som det maa være det samlede Samfunds Pligt at løse, og overføre disse Opgaver helt eller delvis til Staten, men gøre det paa en saadan Maade, at Kommunernes Selvstyre bevares og helst styrkes, hvad der i allerhøjeste Grad tiltrænges. Lovgivningen har gennem Tiderne i stærk Grad svækket Kommunernes Selvbestemmelsesret, og jeg tror ikke, denne Udvikling har været til Gavn.

Naar disse Overførelser har fundet Sted, maa de enkelte Kommuner selv afholde de Udgifter, der bliver tilbage, for Amternes Vedkommende paa den Maade, at der bliver en mindre, fast Skat, og det øvrige Behov udskrives paa Indkomst. Det er urimeligt, at der i Amtene er adskillige, der nyder Amtets Goder uden at yde noget til Gengæld, og en Del af disse har større Bæreevne skattemæssigt set end en stor Part af dem, der bærer Byrderne i Dag. For Sognekommunerne kan der enten lægges Loft over Grundskyldspromillerne eller fastlægges et vist Forhold imellem Grundskyldspromillerne og Ligningsprocenterne; det er Forhold, som kan drøftes og maa drøftes i en saadan Kommission.

I § 3 foreslaas det, at den bekendte Benzin-Femøre, som i sin Tid blev vedtaget til at løse en ganske bestemt Opgave — en Opgave, som er løst for flere Aar siden, men Skatten inddrages stadig i Statskassen —, denne, i den Form, den bruges, urimelige og for Motorerhvervet uberettigede Skat, overføres til Kommunerne til almindelige Vejarbejder. Beløbet foreslaar vi fordelt paa følgende Maade: Københavns Kommune faar 5 pCt., Frederiksberg Kommune 1,5 pCt., samtlige Købstæder 8,5 pCt. og samtlige Sognekommuner 85 pCt. Det kan maaske synes mærkeligt, at der ikke

er afsat nogen Del til Amtskommunerne, men vi har ment, det var forsvarligt at lade Sognekommunerne faa Amtskommunernes Part af denne Del af Benzinskatten; Grundforbedringen af Amtets Vejnet er saa vidt fremskredet, at der er Grund til at rette Opmærksomheden i stærkere Grad mod de sognekommunale Biveje og give Muligheder for, at disse kan blive forbedret. Denne Overførelse af Indtægter til Kommunerne vil ogsaa virke saadan, at de tyngende kommunale Skatter kan nedsættes.

De andre tre Forslag tager Sigte paa Ændringer i det økonomiske Fordelingsgrundlag i Socialreformens 3 Afsnit om offentlig Forsorg, Folkeforsikring og Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Det, som Forslagene kort gaar ud paa, er følgende: at overføre større Dele, end Tilfældet er nu, af de Udgifter, Kommunerne afholder, og hvis Størrelse de ingen Indflydelse har paa, til Staten og at finde et Fordelingsgrundlag, som i højere Grad end det gældende er Udtryk for Bæreevne. Endvidere, at Udgifterne til Fribefordring for Sygekassemedlemmer kan anmeldes til mellemkommunal Refusion, og endelig at ændre den Part, den udbetalende Kommune selv skal betale af den udbetalte Understøttelse eller Forsikring, fra en Tredjedel til Halvdelen for derigennem at lægge et større Ansvar over paa de enkelte Kommunalbestyrelser.

Da Loven i sin Tid blev gennemført, var det vanskeligste Punkt Fordelingsreglerne for den Part, der skulde anmeldes til mellemkommunal Refusion. De Beregninger, man havde at bygge paa, var udarbejdet af en sagkyndig Kommission, og selv om Venstre havde stærk Tvivl om, at Beregningerne vilde holde, havde man ikke paa daværende Tidspunkt Muligheder for at bevise det modsatte; og dertil kom, at de Partier, der gennemførte Loven, var enige om, at Forskydninger fra den ene Kommunegruppe til den anden ikke maatte finde Sted, og Konsekvensen af dette maa selvfølgelig være, at naar saadanne Forskydninger er foregaaet, skal Ændring i Grundlaget finde Sted. Det er ikke let helt nøjagtigt at gøre op, hvor stor Forskydningen er, men hvis vi siger, at der er sket en Forskydning til Ugunst for Sognekommunerne paa omkring ved en 5—6 Mill. Kr. aarlig, er det sikkert ikke meget ved Siden af. Det kunde se ud til efter det Regeringsforslag, som vi behandler i Dag, at Indenrigsministeren regner med et noget højere Tal, og det skal jeg ikke gaa i Rette med ham for, men denne Forskydning maa,